Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

DUŠAN POSLEK: TA OTROK BO ŽIVEL

Ko je v življenju najteže, od nekod zasije najsvetleje

Sredi noči lahko klic iz Klemnove bolnišnice pomeni samo eno. Da je resno in da je morda prišel trenutek slovesa. Nobeni starši se ne bi smeli tako poslavljati od svojega otroka, toda Lucija in Dušan se na ta trenutek pripravljata že dolgo. Klemna usodna diagnoza ne bi smela doleteti, po vsej statistiki ne bi smel niti preživeti ... Toda ta otrok živi in opravlja neverjetno svetlo poslanstvo, polno navdiha in ljubezni. Pretresljiva očetovska zgodba o preizkušanem starševstvu in presenetljivih milostih, ki jih življenje podarja.

Zgodba nas pretresljivo, prostodušno iskreno, mestoma pa vsemu navkljub humorno vodi čez starševske preizkušnje mladega para. Razveselita se prve nosečnosti in rojstva prvorojenca, kjer vse poteka brez posebnosti. V drugo pa se jima svet začne podirati. Otrok ima težko razvojno anomalijo semilobarno holoprozencefalijo in nosečnost se konča v 21. tednu. Tretja nosečnost je videti povsem običajno, potem pa se v 26. tednu deklica rodi kot ekstremno nedonošen otrok, za čigar življenje trepetajo dolge tedne in mesece. Malčica zmaga, a izčrpavajoče bitke v očetovi duši puščajo sledi. Četrti plus na nosečniškem testu spet prinese veliko veselja in toplega pričakovanja – vse dokler ultrazvok ne potrdi usodne diagnoze. Možnost, da starša zadeneta na taki »loteriji«, je zelo majhna; da se jima to zgodi dvakrat, pa je povsem nedoumljivo. A žal je dokončno: tudi Klemen ima semilobarno holoprozencefalijo.

Kako se starši soočijo s tako težko novico? Kako z njo živijo in kako se spopadajo z vrsto povsem nemogočih vprašanj in še bolj nemogočih odločitev? Kaj sploh preostane očetu in materi, ki imata svojega otroka rada do neba in nazaj, a kljub temu ne moreta zanj skrbeti 24 ur na dan vseh sedem dni v tednu? Se mora življenje dokončno ustaviti, se je treba za vedno odpovedati »normalnosti«, običajnim radostim in drug drugemu?

In čisto na koncu pride beseda s tisočerimi odtenki – paliativa. A kar najbolj preseneti: vdaje v usodo in čakanja na konec ni med njimi!

Podatki o knjigi

- Naslov: Ta otrok bo živel
- Avtor: Dušan Poslek
- Spremna besedila: Lucija Poslek, Tina Kaparić Kersnik, dr. Marko Pokorn, Simona Legen, dr. Anamarija Meglič, Toni Brinjovc
- Urednica: Saška Ocvirk
- Format: 140 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 256
- ISBN: 978-961-278-809-4
- Cena: 26,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2026

Knjižno delo je izšlo v okviru knjižnega programa, ki ga v letu 2026 sofinancira JAK JAVNA AGENCIJA ZA KNJIGO RS

Kontakt

Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Dušan Poslek (1986) je mož in oče štirih otrok. Po poklicu je zasebni detektiv, ki svoje občutke in spoznanja vloge očeta in moža že vrsto let deli na različnih spletnih portalih. Preizkušnje, s katerimi se spopadata skupaj z ženo Lucijo, skuša obrniti v prid tistim, ki danes najbolj potrebujejo našo pomoč. Knjiga *Ta otrok bo živel* je nastala iz njegove želje, da javnosti pokaže, kako lahko tudi na smrt bolni otroci spremenijo posameznikov pogled na svet. Posebno poslanstvo ozaveščanja o paliativni oskrbi otrok udejanja v istoimenskem dobrodelnem zavodu, katerega glavni namen je razbiti stereotipe o pomenu paliativne oskrbe.

Odlomki iz knjige

Zato sem si želel, da bi v tistem junijskem popoldnevu vožnja trajala čim dlje. Veliko dlje. Da bi se ovinki, ki sem jih moral prevoziti, podaljšali v neskončnost. Toda vedel sem, da bo pot v vsakem primeru prekratka, da bi zbral dovolj poguma in moči za soočenje z otrokoma. Kako naj jima zrušim predstavo veselega pričakovanja novega družinskega člana?

V hišo mi je uspelo priti, ne da bi me opazila. V stanovanju sem objel Lucijo, besed nisva zmogla. Počasi, kot se je le dalo, sem se preoblekel in odšel ven. Na poti čez verando sem srečal očeta.

»Ni vse v redu, kajne?«

Nisem vedel, kaj naj rečem. Samo odkimal sem in komaj zadrževal solze. Nisem želel, da me otroka vidita objokanega, zato sem samo zmajal z glavo in odšel iz hiše.

S koliko veselja sta takrat pritekla k meni ... Ne vem, ali sta čutila, da to potrebujem, spominjam pa se, da mi je šinilo skozi misli, kako srečna delujeta. Objel sem ju in začutil, da ni stvari, ki bi jima lahko to srečo odvzela. Takrat pa solz nisem mogel več zadržati, zato sem se obrnil stran. Otroka sta nadaljevala igro in popoldne je počasi minilo. Zelo počasi. Z Lucijo sva sklenila, da počakava na večer.

Kot običajno smo se po večernem ritualu zbrali ob naši kuhinjski mizi pri molitvi. Navajeni smo, da se ob večerni molitvi zahvalimo za vse tisto, za kar smo hvaležni v tistem dnevu, in obenem v prošnji Bogu izročimo naše želje.

Tistikrat pa je bilo drugače. Lagal bi, če bi rekel, da se spomnim, kako sva otrokoma povedala, da z njunim bratcem oziroma sestrico (takrat še nisva vedela spola) ne bo vse v redu. Vsekakor je bilo to nekaj najtežjega. In potem se je vsulo. »Zakaj ne bo vse v redu? Kaj je narobe? Kaj to pomeni za našo družino?« Tako veliko vprašanj, na katera nisva imela nobenih pravih odgovorov.

Otroka tudi potem v ničemer nista spremenila odnosa do Lucije in njenega trebuščka, po katerem sta še naprej božala dojenčka. Neizmerno sem jima hvaležen za to. Želel sem si, da bi to zmogel tudi jaz.

Tistega večera sva z Lucijo v solzah in molitvi izročila nosečnost Bogu. Prosila sva za to, da bi znali prav stopiti na to negotovo pot in na njej vztrajati. Sam sem takrat začel Boga prositi za čudež. Naj bo otrok zdrav! Prosim, naj se zdravniki motijo! Toliko zgodb je mogoče prebrati, ko se zdravniki zmotijo, naj se motijo tudi pri najinem otroku. Prosim, Bog, če kdo, lahko ti čudežno posreduješ, da bo ta otrok zdrav!

Moje prošnje se niso uresničile, a čudež se je zgodil. Le da drugačen od tistega, za katerega sem prosil.

(Str. 53)